

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську»
(Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№7 (70), ЛИПЕНЬ 2010 РОКУ

«БО Я НЕ СОРОМЛЮСЬ ЄВАНГЕЛІЯ»

З 6 до 13 липня на Житомирщині проходив XIII з'їзд молоді Церкви Християн Віри Євангельської України. Мальовнича місцевість в лісі неподалік від Ворсівського водосховища стала традиційним місцем щорічної зустрічі християнської молоді зі всієї України, близького та далекого зарубіжжя.

менше цінує їх, ніж християни в таких країнах, як Білорусь.

На запрошення керівництва ЦХВЕУ молодіжний з'їзд відвідав триразовий чемпіон світу з кунг-фу, автор книги «Приборкання тигра» Тоні Ентоні, який спеціально прилетів з Англії, щоб поділитися з християнською молоддю своєю історією життя та навернення з буддизму до християнства. Окрім того, Тоні – засновник християнської місії «Аванті-міністріз», завдання якої – проповідувати Євангеліє та готувати посвятих Богом євангелістів в усьому світі.

Разом з Тоні Ентоні Україну відвідав шотландець Джон Лоусон. Він розповів українській молоді свою неймовірну історію життя, а також презентував роботу «Аванті». Свого часу Джон був гангстером та злочинцем, а перед тим – особистим охоронцем багатьох зірок естради та кіно. Серед них – гурти «Ролінг Стоунз», «AC/DC», актор Пірс Броснан та інші, з якими довелося працювати Джону Лоусону.

Місіонери «Аванті» з приємністю відзначають, що далеко не в кожній країні їм доводилось бачити таку кількість християнської молоді, яка прославляє Бога.

У щоденних Богослужіннях, тематичних семінарах і секціях брали участь багато українських та закордонних спікерів, проповідників зі світовим ім'ям, які ділилися своїм досвідом життя і служіння Богом, надихали молодь сміливо проповідувати Євангеліє і свідчити своїм власним життям про силу і перемогу Божу. Серед гостей були Ліка Роман, «Міс Україна – 2007», яку із захопленням слухали багато молодих дівчат та хлопців, і Аліна Горобець, відома спортсменка, найкраща футбалістка світу 2009 року.

Богдан Левицький, «батько» всіх малинчан, розповів, що для тисяч учасників з'їзду цей час стає знаковою подією в їхньому житті. Говорячи про минулий рік, Богдан Петрович сказав, що багато молодих людей прийняли рішення стати місіонерами і поїхали в різні країни світу проповідувати Євангеліє. Отже, Малинський з'їзд має конкретні плоди. А якими будуть результати цьогорічного форуму, ми побачимо вже незабаром.

Олена Кулигіна.

«**Б**о я не соромлюся Євангелія» – ці слова Святого Письма стали гаслом учасників з'їзду, який об'єднав понад 4 тис. молодих християн з усіх кутків України, а також гостей з Росії, Білорусі, Литви, Молдови, Польщі, Чехії, Канади, США та інших країн. Протягом тижня учасники форуму проводили час у спільній молитві, праці, навчанні та розвагах, знайомилися та обмінювалися контактами, вчилися служити одне одному і шукали своє покликання.

Одним із завдань цьогорічного з'їзду було підтримати молодь і допомогти їм протистояти спокусам цього світу. Пастор Богдан Левицький, керівник молоді ЦХВЕУ, наголосив: «Ми хочемо, щоб наша молодь збагатилася християнськими цінностями і, повернувшись у свої міста і країни, до навчання і роботи, могла сміливо і впевнено говорити про те, що вони поважають Божі закони і хочуть жити без гріха.

Чому ті, хто пропагує розпусту, гріх, зраду, не бояться про це говорити публічно, а християни інколи примушують «вибачатися» за те, що вони не такі, як цей світ. Натомість у нашої молоді є велика цінність – посвячене Богові життя, прагнення святості в усіх його сферах. І ми хочемо про це говорити публічно: є альтернатива розпусті, є краща перспектива, ніж алкоголь, наркотики, гомосексуалізм. А якщо хтось не вірить – варто тільки побачити сяючі обличчя нашої молоді».

Традиційно на відкриття з'їзду прибуло багато високопосадовців. Богдан Левицький зауважив, що з року в рік стосунки з місцевою, районною та обласною владою поліпшуються і представники держави вважають за честь вітати багатотисячне зібрання з фестивальної сцени.

Цього року гостей молодіжного форуму вітали голова Державного комітету

України у справах національностей і релігій Юрій Решетников, голова Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький, народний депутат України Павло Унгурян.

Обласну владу представляли завідувач сектора у справах релігій та національностей Житомирської облдержадміністрації Олександр Пивоварський, голова Малинської райдержадміністрації Сергій Стельмах, заступник Малинської районної ради Марія Насікамова, голова Ворсівської сільської ради Петро Підручний.

У своїх зверненнях до молоді представники влади акцентували увагу на захисті суспільної моралі, в основі якої лежать християнські цінності, бажали подальшого зростання у вірі. Василь Костицький висловив стурбованість ситуацією в Україні, де 30% дітей вже пізнали алкоголь, зростає захворюваність на СНІД.

Підсумовуючи перший день форуму, старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко пояснив молоді гасло з'їзду: «Бо я не соромлюся Євангелія». Єпископ просив не залишати ці слова на банері, а забирати із собою – нести євангельські істини в життя, ділитися Доброю

Новиною, не соромитися Євангелія.

Прикладом справжньої християнської любові, міжконфесійного єднання у Христі стала участь у відкритті з'їзду

протоієрея Богдана Бойка, настоятеля Свято-Михайлівського собору УПЦ КП з м. Житомира, члена синодальної комісії з питань молоді, який з фестивальної сцени привітав п'ятидесятницьку молодь.

Християнський табір у Малині приваблює не тільки багатьох молодих українців з усіх регіонів країни, але й численних гостей із-за кордону. Цього року тут побували делегації з Росії, Білорусі, Чехії, Литви, Латвії, США, Канади, Румунії, Молдови, Німеччини та інших країн.

«Україна вражає своєю свободою, про яку ми у своїй країні, у своїх церквах тільки можемо мріяти, – ділиться враженнями Тетяна з білоруського міста Пінська. – Для нас цей з'їзд дав велику духовну поживу, а також можливість переглянути своє життя і пріоритети, знайти нових друзів з України та інших країн, які сюди приїхали».

На думку білорусів, Церква в Україні має величезні можливості та потенціал. Проте через перенасичення свободою часто не усвідомлює ці можливості і тому

Місії «Голос Надії» – 20 років!

14-15 липня на Рівненщині проходила щорічна конференція християнської місії «Голос надії». Цього року це особлива подія – місії виповнюється 20 років. «Ми щасливі не тому, що святкуємо 20-річчя, а тому, що до цього часу допоміг нам Господь, і ми неймовірно вдячні Йому за це», – такими словами директор християнської місії «Голос надії» Микола Синюк розпочав конференцію. Цю думку продовжує гасло конференції: «Не нам, Господи, але Імені Твоєму – слава!».

Вітаючи конференцію, старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко закликав усіх прагнути до того, щоб бути переможцем, який успадкує усе. «Але для того, щоб отримати цю перемогу у вічності,

– зауважив єпископ, – ми маємо зберегти відданість Воєначальнику Ісусові Христові. Він свого часу вийшов, як рядовий, і здобув для нас перемогу.

Запорукою ж нашої перемоги є повна слухняність Богові і близькі стосунки з Ним».

Закінчення на 2-й стор.

Місії «Голос Надії» – 20 років!

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

«Уже 20 років слово «місіонер» для вас не просто слово, а стиль життя, – сказав у своєму вітальному слові Михайло Близнюк, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Волинської області – колиски місії «Голос надії». – І ваша нагорода чекає на вас у вічності, якщо ви довіритесь Ісусу і безумовно виконуватимете Його волю».

Володимир Мойсейович Мурза поділився спогадами про свої хвилювання за народ Росії, який гинув у гріхах. Назар Павлович Решиковець, єпископ центрального об'єднання церков ХВЄ Росії, також привітав учасників і гостей конференції і запросив місіонерів покортися не тільки Комі, Карелію, Татарстан і Сахалін, а й Москву та її околиці, які ще й дотепер залишаються дуже бідними духовно. І наголосив, що тільки у Божому страху мудрість і сила християнина.

Від імені місії «Братерство без кордонів» у віршованій формі місіонерів привітав її директор Микола Богданець і побажав, щоб Господь залишався опорою і надією для нинішніх місіонерів.

Микола Синюк також передав вітання від Віктора Дежнюка, директора місії «Суламита», яка активно підтримує місіонерів – передусім матеріально, і закликав до молитви за людей, які жертвують фінанси для роботи місії.

Ростислав Боришкевич, директор місії «Добрий самарянин» побажав місіонерам «Голосу надії» проповідувати аж до краю землі, а він там, де люди ще не чули про Бога; не втрачати орієнтиру Слова Божого, а також нести духовний хліб голодним людям.

«Помити підлогу в місії, приготувати їжу чи молитися про те, щоб Бог дав фінанси на служіння, – таким був мій початок праці в місії», – згадує завідувачка жіночого служіння «Промінь надії» Віра Деркач. Вона щиро побажала місіонерам вірності у праці, а місіонеркам – бути міцною опорою для своїх чоловіків-місіонерів.

«Згадуючи минулі 20 років, єдине, що можемо зробити, – це схилитися в благоговінні перед Богом, – зазначив старший пресвітер церков ХВЄ Івано-Франківської області Юрій Веремій. – Ми не знаємо, що чекає нас у майбутньому, але якщо попереду крокуватиме Ісус Христос, ми будемо справді благословенними».

«Треба пильнувати, щоб, проповідуючи іншим, ми не залишилися самі недостой-

ними», – продовжив думку один з перших місіонерів місії Микола Климчук. В унісон з ним промовляли Олександр Гоцький та Петро Білик, теж одні з перших працівників «Голосу надії». Вони закликали місіонерів передусім бути вірними в тому, до чого їх покликав Господь.

Від імені Російської Церкви ХВЄ та її старшого єпископа Едуарда Грабовенка місіонерів привітав його заступник Василь Євчик. Після привітань директор місії Микола Синюк коротко розповів про створення та початок діяльності місії. Його розповідь доповнили кадри документального фільму «Голос надії: 20 років благовістії».

Святокове Богослужіння завершилося проповіддю Віктора Боришкевича – старшого пресвітера церков ХВЄ Рівненської області. А потім місіонери спілкувалися, ділилися своїми радощами і наболілим, відчувачи особливе єднання з тими, хто працює з ними в одній упряжці. І так легко стає на серці від усвідомлення того, що ти не сам, що тебе розуміють, чекають і приймають.

З хвали Господу почався другий день конференції. Ранкове Богослужіння провела група з Марії-Ел і Татарстану. Ян Апсетаров зворушливо свідчив, як Бог змінює його життя і життя інших людей, і його висновком були слова девізу конференції: «Не нам, Господи, не нам, але Імені Твоєму слава!».

«За своїм характером ми часто буваємо жорстокими, іноді сперечаємося з Богом і знаходимо для себе безліч оправдань, – сказав місіонер. – Але я вдячний Богу, Який повертає нас туди, де ми не захотіли виконувати Його волю, і тільки тоді, коли слухаємося Його, ми відчуваємо героїзм і перемогами».

Олена Мельничук з Марії-Елу з хвилюванням розповідала про успіхи і проблеми, з якими доводиться стикатися у служінні. Зі слезами на очах розповідала вона про дітей, з якими працює, і про людей, життя яких змінює Бог, тому що Божа праця над людиною – це найбільше Його чудо.

Підтвердженням цього було свідчення Галини Кузьминої, яка свого часу повернулася до Бога в далекій Удмуртії і разом із сестрою щиро молилася про те, щоб Бог послав місіонерів у їхнє селище. Господь дивовижним чином відповів на молитву сестер: вони стали першими місіонерами для своїх земляків. Нині чоловік Галини

– пастор місцевої церкви, а донька – місіонерка в Марії-Ел і Татарстані.

«За все, про що сьогодні згадували, і за те, з чим ми стикаємося у повсякденному житті та служінні, ми маємо бути вдячні Богові, – наголосив відповідальний за роботу в регіоні єпископ Сергій Юрта. – І кожна мить нашого життя і служіння має бути цією вдячністю для Бога». Ці слова спонукали місіонерів до щирої молитви-подяки Господу за Його безмірні благословення, явлені в їхньому житті.

Місіонери приїжджають на конференцію не лише для того, щоб поділитися своїми свідченнями і почути свідчення інших місіонерів. На місіонерських полях їм доводиться проповідувати і вчити. Але іноді самим так хочеться почути слова настанови і повчання. Конференція – найкраща можливість для цього.

Після ранкового Богослужіння директор місії Микола Синюк виклав семінар, у якому йшлося про відповідальність людини, християнина і місіонера перед собою, перед людьми і перед Богом.

Та все ж свідчення місіонерів – особливому зворушлива частина конференції. Через них місіонери отримують підбадьорення і стимул до праці. Молодь, почувши ці щирі розповіді, запалюється бажанням стати місіонерами, а старші тішаються, слухаючи про те, як дивовижно діє Бог в житті Своїх працівників.

Цього разу першими про свою працю свідчили місіонери із Львівської області. Вони говорили, наскільки важливе особисте спілкування з людьми і особистий приклад. А ще про те, як приємно відчувати над собою руку Бога, Який спасає навіть тих, кому залишилося жити лічені хвилини, Бога, Який вирішує навіть найскладніші ситуації, Який хрестить Святим Духом і наділяє силою для проповіді Євангелія.

Місіонер Ахмат Жабіров з Полтавщини розповів, як важливо служителю бути терплячим. «Коли виникли труднощі у роботі з людьми, які приходили з різних церков і почали відстоювати своє вчення, – згадував Ахмат, – я почав благати Господа, щоб Він послав мені людей зі світу, але відчув у своєму душі голос: «Не нарікай, прийдуть ще гірші!». І справді, почали приходити бомжі та інші люди, яких відкинуло суспільство. Коли я впокорився перед Богом, ситуація між християнами повністю змінилася, Господь вилив на

нашу церкву Свою благодать і впокорив серця людей».

Андрій Семенюк багато зусиль докладає для того, щоб підтримувати працю місіонерів матеріально і молитовно. «Бути місіонером – це великий дар, – зауважив він. – Бог довірив вам увесь світ, який чекає на ваше свідчення про спасіння в Ісусі».

Він підбадьорив братів, що у свій час за виконану працю вони вічно сяятимуть в небесах, як зорі, а потім щиро молився за всіх місіонерів, щоб у їхньому житті та служінні було прославлене Боже Ім'я, а також за жертводавців, щоб їхній вклад у служіння приніс їм благословення.

На Черкащині місіонерська праця розпочалася вісім років тому зі служіння одного брата. Сьогодні тут у п'яти населених пунктах працюють 11 місіонерів. Але існує велика потреба у працівниках, які могли б приєднатися до праці на Божій ниві, тому що роботи повно і Господь відкриває перед місіонерами ще багато дверей.

Закликаючи присутніх до молитви за

Черкащину, Володимир Захарчук побажав місіонерам, щоб ніщо не стримувало їх від виконання Божого заклику йти і проповідувати Слово Боже, адже це найважливіший заклик у житті.

Семінар «Практичне служіння пастора-місіонера» виклав старший пресвітер церков ХВЄ Житомирської області Володимир Бричка. Він по-дружньому розповідав про своє життя, про родину, про те, як робив перші кроки у проповіді Євангелія, і по-батьківськи щиро радив: для того, щоб досягти успіху у житті та служінні, треба передусім залишатися вірним Богові і слухняно виконувати Господню волю навіть у малому. «Господнє Слово завжди виконується. Тому не занепадайте духом, якщо працюєте у невеличкій церкві, виконуйте волю Божу, і Господь виконає Своє слово і побудує Церкву Свою».

А потім знову було спілкування. Здавалося, ніщо не втомлює місіонерів. Один з братів зауважив: «Я їду на конференцію, наче розряджений акумулятор. Але за дні конференції отримую неімовірний заряд енергії та натхнення, якого вистачає, щоб знову й знову йти до людей, які чекають на нас». Тож спілкуйтеся, моліться, заряджайтеся – цей час для вас!

voice.lutsk.ua.

ВІТАЄМО

Нововолинській церкві ХВЄ – 60!

У неділю, 27 червня, урочистим Богослужінням у домі молитви на вул. Ломоносова розпочалося святкування 60-річчя церкви ХВЄ м. Нововолинська. Ця унікальна церква – ровесниця міста: коли у 50-ті роки минулого століття тут розпочалося будівництво нового шахтарського міста, його першими будівельниками були віруючі люди. Спочатку християни збиралися у приватних будинках на хуторах, пізніше – у власних будинках. За короткий час тут народилася велика, міцна церква християн віри євангельської, яка налічувала понад 1000 членів.

І хоча за останні 20 років з Нововолинська до США виїхало більше 95 відсотків віруючих – 1065 членів, християн у місті не зменшується. На сьогодні лише у трьох церквах ХВЄ міста налічується більше як 2200 членів. Крім того, у багатьох селах навколо Нововолинська і навіть в інших районах області є десятки дочірніх громад.

Недільне Богослужіння відвідали багато гостей: старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко, старший пресвітер церков ХВЄ Волинської області Михайло Близнюк та його заступник Василь Паламарчук, служитель зі США місіонер Володимир Міщук, гості з Канади, служителі волинських церков. Були присутні також представники влади, з якими церква співпрацює у багатьох духовно-гуманітарних проектах: міський голова Віктор Сапожников, завідувач відділом освіти міста Олександр Моренко, директор міського парку письменник Степан Борисюк.

Святкування тривало ще тиждень, але вже за межами церкви. У міському парку був встановлений намет, де щоденно з 11 години діяв табір для дітей міста, а кожного вечора проводилося загальне євангелізаційне Богослужіння.

uupc.org.ua.

У Бога немає глухих кутів

Чонсі Крендол (посередині) та подружжя Любов і Василь Войтовичі

Слово Боже говорить: «Просіть – і буде вам дано, шукайте – і знайдете, стукайте – і відчинять вам; бо кожен, хто просить, одержує, хто шукає, знаходить, а хто стукає, відчинять йому» (Мт. 7:7-8).

висвітлити, що робить Бог, коли медицина залишається безсилою. На ній прозвучало безліч свідчень. Про чудо, яке найбільше вразило мене, розповів лікар-кардіолог зі США, штат Флорида, Чонсі Крендол.

Ця подія трапилася в одній з лікарень міста Палм Біч і висвітлювалася в засобах масової інформації Америки. До відділу медичної допомоги звернувся чоловік зі скаргами на гострий біль у грудях в ділянці серця. І раптом він знепритомнів і впав на підлогу у приймальні. Лікарі відразу ж кинулися надавати невідкладну допомогу. Було зроблено все, щоб врятувати життя пацієнта, у тому числі й шокотерапія, але все було марно, – чоловік помер. Медсестра почала оформляти документи, щоб відвезти тіло до моргу.

Через 40 хвилин на запрошення медперсоналу прийшов лікар-кардіолог Крендол і констатував смерть цього чоловіка. Залишаючи кімнату, лікар почув голос: «Повернися і помолися за померлого». «Господи, але ж цей чоловік дійсно помер», – заперечив лікар. Проте Бог наполягав, і Крендол підкорився Богові.

Він повернувся до кімнати, став біля померлого і почав молитися: «Господи, якщо душа цього чоловіка не спасенна, я молю Тебе в Ім'я Ісуса Христа – поверни йому життя. Амінь». Після молитви він звернувся до медперсоналу з проханням повторити шокотерапію. На здивовані репліки, що пацієнт уже мертвий і немає змісту робити шокотерапію, лікар рішуче повторив своє прохання. Медичні

працівники приступили до виконання вказівки лікаря. І, на превеликий подив присутніх, серце пацієнта запрацювало – чоловік ожив!

Миттєво його було переведено в реанімацію. Наступного дня лікар Крендол навідався до пацієнта і поцікавився, чи той пам'ятає, що з ним трапилося. Чоловік відповів, що він відчув, як вийшов з тіла і потрапив у дуже темне місце, де не було ні рідних, ні знайомих, і від цього йому стало дуже моторошно. Лікар почав свідчити йому про Ісуса Христа і розповів, як він молився до Бога, щоб Господь повернув його душу назад у тіло, якщо вона ще не спасенна. Пацієнт уважно слухав і радо погодився на пропозицію лікаря помолитися молитвою покаяння. Він запросив Ісуса у своє життя і невдовзі, вийшовши з лікарні, приєднався до церкви через святе водне хрещення.

Він розповів, що ще 20 років тому, коли його дружина прийняла у своє серце Христа і радила йому це зробити, він озлобився, залишив дружину і жив гріховним життям. Проте дружина усі 20 років молилася до Бога, щоб Він спас чоловіка і повернув його до неї і до Бога. І той час настав. Слава Ісусу Христу за Його милість і доброту до нас, людей.

Своїй дружині я подарував брелок для ключів з написом: «Якщо двері закриті, Бог відкриває вікна». У Бога немає глухих і безвихідних ситуацій. Усе, що неможливе для людей, можливе для Нього. Просіть – і буде вам дано, шукайте – і знайдете, стукайте – і відчинять вам.

Василь Войтович.

США.

Нещодавно я знову мав можливість впеленитися у незмінний об'єднаний Живого Бога, побувавши на VII

Міжнародній конференції християн-медиків, яка наприкінці травня пройшла у Римі.

Конференція, в якій взяли участь лікарі, медичні працівники та пастори з більш ніж 40 країн світу, мала за мету

Бог хотів зробити Ізраїль царством священників: «А ви станете Мені царством священників та народом святим» (Вих. 19:6). Народ не захотів – побоявся. Тоді Бог відокремив для Себе коліно Левієве, але планів Своїх не залишив. І от укладений Новий Заповіт: «Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої» (1 Петр. 2:9); «...що вчинив нас царями, священниками Богові й Отцеві Своему» (Об. 1:6); «І Ти їх зробив для нашого Бога царями, і священниками, і вони на землі царюватимуть!» (Об. 5:10).

Серед християн існує думка, що царем і священником будь-яка людина стає відразу після покаяння або хрещення. Але тут доречно провести аналогію з дитиною, яка з перших своїх днів є повноцінною людиною (має дух, душу й тіло – ноги, руки, голову), проте не може виконувати «дорослих» обов'язків і нести відповідальність. Будучи спадкоємцем батьківського надбання й громадянином із самого народження, у права спадщини й громадянства дитина вступає, тільки коли стає дорослою людиною.

Отже, якщо ти – священник, то в чому твоє священство? Якщо ти цар, то де твоє царство?

Священство

Хто такий священник? Часто ми дивимося на зовнішнє: священник – призначена або вибрана на священника людина. А Бог говорить: «Бо уста священникові знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангел Господа Саваота» (Мал. 2:7). Священники повинні вказувати народу відмінність між чистим і нечистим, відокремлювати святе від грішного «Священники її ламають Закона Мого, і зневажають Мої святощі, не розрізняють між святим та не святим, і не оголошують різниці між нечистим та чистим...» (Єз. 22:26).

Зберігати ведення Боже – найважли-

віша функція священника, тому що «По-гине народ Мій за те, що не має знання» (Ос. 4:6). Ісає говорить, що настануть дні, коли «земля буде наповнена пізнанням». Поширювати це пізнання Боже по землі й покликати сьогодні царствене священство. Іноді поширення пізнання «заходить у суперечність» з тезою про покійність владі. Вирішити це завдання може тільки любов.

Отже, якщо ми – священники, то в нас є ведення Боже. Одна з ознак нашого священства – коли в нас просять поради, просять помолитися, шукають спілкування з нами, «хапають за полу». Ця прикмета проявляється в пору нашої зрілості як християн. Зрілість ця мало залежить від досвіду й навчання – скоріше, від близькості з Богом, так що деякі дійсно стають «священниками» відразу після складання завіту з Богом, коли в них запалюється перша любов. Іншим до цього звання треба ще рости і рости.

Пастор і священник – це різні поняття. Священник – це звання, пастор – посада. Можна сказати так: пастор – це священник, поставлений на служіння «пастуха» церкви. Буває, що пастором ставлять людину, яка закінчила навчальний заклад або гарно знає Писання, забуваючи про те, що священником людину робить не знання, а Богопізнання, Боже ведення: «А ви маєте помазання від Святого, і знаєте все» (1 Ів. 2:20). Без Богопізнання ми не можемо бути священниками. Але гарний священник той, хто і пізнав, і знає.

Писання вчить, що пізнавати Бога може тільки той віруючий, котрий має Божого Духа. «Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в

нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого» (1 Кор. 2:11). Саме Він відкриває нашому духу, що сутністю Бога є любов, і вселяє цю любов у наші серця: «І кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!» (1 Ів. 4:7-8).

Хто не має любові – той не пізнав Бога і не є його священником. Ознакою тих, котрі не пізнали Бога, є те, що вони говорять, наче діють «по Писанню». Насправді це означає, що вони чинять за своїми поняттями, які появились в результаті тлумачення Писань за допомогою немінного інструмента – людського розуму. Про немінність цього інструмента говорить факт існування безлічі деномінацій, побудованих на безлічі тлумачень одного й того ж Писання. А Божі священники завжди поведуться по любові, отриманій від Бога. Якщо перевірити їхні вчинки, з'ясується, що вони якимось чином виконують Писання, іноді навіть не знаючи його як слід – наприклад, неписьменні люди, племена й народи Африки, Азії, Південної Америки. «... Всякий, хто чинить справедливість, народився від Нього» (1 Ів. 2:29).

Більшість із тих, що діють «по Писанню», – це не священники, а книжники, або законники. Їхні вчинки – це дотримання букви Закону, суті (духа) якого вони не відають. Тому їхнє спасіння залежить від питання: чи весь Закон вони виконали?

Усе добре на своєму місці. Якщо Писання покласти із трепетом на вівтар серця – воно стає Божим Словом, яке творить. Якщо Писання поставити на місце Любові – воно стане мерзенністю. Боже

Слово у вустах сатани стало неправдою. Коли Писання використовують для звинувачення братів, воно перетворюється на знаряддя обвинувачувача – сатани. Багато вчених знають Писання, але не є віруючими. Іншими словами, вони мають знання, але не мають пізнання Бога. Не Писання приводять до Бога, а Бог відкриває Писання. Ось правильний порядок і правильна ієрархія: «Ми знаємо, що всі маємо знання. Знання ж надає, любов же буде! Коли хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знати повинно. Коли ж любить хто Бога, той пізнаний Ним» (1 Кор. 8:1-3).

Отож той, хто знає, – має, а той, хто пізнав, – любить. Усі ми, безперечно, знаємо про Боже повеління щодо лопатки (Повт. Зак. 23:13-14). Побачивши людину, яка порушує це повеління, книжники обов'язково вказують на його гріх – соломинку в його оці і тим самим покажуть себе перед Богом і людьми «святими». Справжні священники навчать людину користуватися лопаткою. Саме в такий спосіб Закон робить людину винною, а благодать – показує вихід. Закон оголює людину з її гріховністю, а благодать накидає на неї покривало любові, як Яфет і Сим – на Ноя.

У зв'язку з цим завжди є й відповідальність: «А також священники, що будуть підходити до Господа, нехай перше освятяться, щоб Господь їх не повбивав» (Вих. 19:22). Саме відповідальність приводить нас до царства.

Царство

Царство твоє там, де ти взяв відповідальність; за що ти відповідаєш – це і

є твоє царство. Немає влади без відповідальності й відповідальності без влади. «... А ти мусиш над ним (гріхом) панувати» (Бут. 4:7) – ось де секрет царства! Якщо ти пануєш над гріхом – ти цар миру! (Рим. 5:17). Якщо володієш язиком – ти досконала людина (Як.3:2). Над якими сферами свого життя царюєш ви? Чи не залишаєтеся ви комусь рабами?

« Не давай жінкам сили своєї, ні доріг своїх для руйнувальниць царів! Не царям, Лемуїле, вино, не царям, і напій той п'яний не князям, щоб не впав він та не забув про Закона, і щоб не змінив для всіх гноблених права!... Відкривай свої уста немові, для суда всім нещасним. Відкривай свої уста, й суди справедливо, і правосуддя зроби для убогого та для нужденного» (Пр. 31:3-5, 8-9).

Сьогодні, на жаль, ми бачимо царів, які крокують до «імперських вершин» по трупах підданих, соціально незахищених і «безперспективних». Прикладів, коли гріх панує над царями останнього часу, безліч. Чи можуть такі царі на повну силу царювати?

У державах, названих «демократичними», згідно з конституцією, джерелом влади є народ. Як ви царюєте у цій сфері? Чи усвідомлюєте свою відповідальність за те, що відбувається навколо? А чи ви відмежувалися сектантськими поняттями від Божого покликання?

Царствений священник – це покликана і помазана Богом людина, котра бере на себе відповідальність за навколишній світ і освячує його, незалежно від звання, яке їй дали люди, – Бог дав їй для цього досить влади і сили.

С. В.

Маршрут Виходу

Після дослідження маршруту, яким ізраїльтяни повинні були пройти, виходячи з Єгипту, дослідник Рон Вайет виявив, що біблійний опис цього виходу повністю відповідає опису глибокої вузької ущелини, що називається Ваді Ватір.

Книга Вихід пояснює, що Господь вів дітей Ізраїлю «... не дорогою землі филистимської, хоч була близька вона. І повів Бог той народ окружною дорогою пустині аж до Червоного моря».

Тут перед ними відкрилася обширна пустина. Потім у Книзі Вихід в розділі 14:1-2 Бог говорить їм повернути з головної дороги і піти іншою дорогою, яка, як виявив Рон, вела до каньйону Ваал-Цефон (тепер цей каньйон називається Ваді Ватір). У Біблії описана реакція фараона на повідомлення про те, що ізраїльтяни звернули з наміченого шляху: «І скаже фараон про Ізраїлевих синів: заблудились вони в землі цій, замкнено пустиною для них» (2 М.14:3).

Традиційно вважається, що місце переходу через Червоне море знаходилося в районі Суецького каналу. Однак ніяких гір там так і не було знайдено. На відміну від біблійного опису, місцевість там рівнинна. Теорія переходу в районі Суецького каналу була популярна ще й тому, що Синайський півострів традиційно вважався місцем, де височила гора Сінай. І знову це суперечить Біблії, яка говорить, що гора Сінай – в Аравії (Гал. 4:25).

На ширину кілька миль від Ваді Ватір відкривається обширне помор'я на західному узбережжі Акабської затоки. Це узбережжя було єдиним місцем, на якому могли розміститися два мільйони людей зі своїми отарами.

Дорогу на північ ізраїльтянам перегороджувала єгипетська військова фортеця. Справді, на північ від входу в ущелину Ваді Ватір ми виявляємо стародавню фортецю, яка, можливо, є місцем, згаданим в Біблії як

Мігдол (2 М. 14:2). На південь від узбережжя схилю гір спускаються прямо до моря, заважаючи тим самим рухові на південь.

Звичайно, ізраїльтяни не могли повернути назад, адже їх переслідувало єгипетське військо. Бог привів їх саме до того місця, де Він міг визволити їх від руки фараона. «І сказав Мойсей до народу: «Не бітєся! Стійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх уже повіки!.. І простяг Мойсей руку свою на море, – і Господь гнав море сильним східним вітром цілу ніч, і зробив море суходолом, – і розступилася вода. І ввійшли Ізраїлеві сини в середину моря, як на суходіл, а море було для них муром із правиці їхньої та з лівиці їхньої» (2 М. 14:13, 21-22).

На цьому узбережжі Рон виявив колону, що лежала неподалік від води. На протилежному узбережжі в Саудівській Аравії він знайшов ще одну таку ж колону з надписом на давньоєврейській мові: «Мізраїм (Єгипет), Соломон, Єдом, Смерть, Фараон, Мойсей, Ягве». Він припустив, що ці колони звів Соломон на пам'ять про перехід через Червоне море. Надписи на знайдених на березі колоні були зруйновані водою. Пізніше влада встановила її на бетонній основі.

Занурившись на морське дно в 1978 році, Рон Вайет і його два сини виявили і сфотографували численні частини колісниць, вкриті коралами. Наступні занурення відкривали все більшу кількість доказів. Одна із знахідок Рона являла собою колесо колісниць з вісьмома спицями, яке він віддав директору музею «Античності Єгипту» доктору Нассефу Мохамеду Гассану. Після дослідження він тут же заявив, що воно належить XVIII династії, датуючи вихід 1446 р. до н. е. Коли його запитали, чому він так вирішив, доктор Гассан пояснив, що колесо з вісьмома спицями використовувалось тільки в цей період, у час правління Рамзеса II і Мойсея. Маточини колісниць, залишки скелетів коней і людей, колеса з чотирма,

шістьма і вісьмома спицями – усе це лежало, як мовчазне свідчення чуда розділення Червоного моря.

Можливо, найдивнішим з усього іншого є наявність підводного мосту з ґрунту. Упродовж всієї Акабської затоки глибина води досягає в середньому 5000 футів (1500 м), а крутий спуск біля берегів Єгипту під водою становить 45°. Якби ізраїльтяни спробували перейти Акабську затоку де-небудь ще, вони наштовхнулись би на надзвичайно крутий спуск глибиною приблизно 5000 футів. З тваринами і фургонами зробити це було би практично неможливо. Тільки в одному місці, на березі Нувейба, «стежка» спускається з поступовим нахилом 6° на глибину тільки 100 метрів. Біблія так описує це: «Так говорить Господь, що дорогу на морі дає, а стежку – в могутній воді» (Іс. 43:16). Віддаль від Нувейба до Саудівської Аравії близько восьми миль (13 км). А ширина підводного моста становить 900 метрів.

У березні 1998 р. один дослідник з групи Рона кілька разів занурювався з аквалангом в цьому місці, сфотографував залишки колеса від колісниць з чотирма спицями і підняв з дна людські кості, багато яких розсіяні по морському дну. Один екземпляр був доставлений у відділення остеології Стокгольмського університету, і після аналізу було доведено, що це права тазостегнова кістка, що належала колись людині. Хоч важко визначити її вік, але очевидно, що вона стародавня. Зріст людини був визначений в 165-170 см.

Дослідник також побачив спуск біля південного підводного мосту з ґрунту і дорогу на дні, яку розчистили ізраїльтяни, щоб перейти через Червоне море, і яка вела від берега і спускалася в море. Ізраїльтяни повинні були забрати з дороги все каміння, щоб розчистити прохід для своїх фургонів.

**Сергій Головін.
Президент Християнського
науково-апологетичного центру.**

В Ізраїлі знайшли місто біблійного Голіафа

Ізраїльські археологи, які проводять розкопки в Тель-Цафіті, виявили руїни стародавнього міста. На їх думку, це Гат, місто, згадане в Біблії як батьківщина велетня-филистимлянина, якого вбив Давид під час єдинокорства.

Професор Арен Майер, керівник експедиції, розповів, що на місці розкопок простежуються поселення від ханаанської епохи. «Нині ми працюємо над филистимським шаром. Серед знахідок – надпис, що містить ряд филистимських імен, у тому числі й ім'я, дуже схоже на «Голіаф». Ми виявили розмаїття артефактів, які вказують на те, що Гат був великим містом на той час, – пояснив вчений. – Сьогодні ми досліджуємо предмети з бронзи, і вони підтверджують біблійну розповідь про зруйнування міста за часів царя Озії, як написано у Другій книзі хронік».

НХС.

(Продовження.
Поч. у № 12 (63) за 2009 р.,
1-5 (64-68) за 2010 р.)

«Засвіченого світильника ніхто в сховок не ставить, ані під посудину, але на свічник, щоб бачили світло, хто входить. Око твоє – то світильник для тіла; тому, як око твоє буде дуже, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око нездатне було, то й усе тіло твоє буде темне. Отож, уважай, щоб те світло, що в тобі, не сталося темрявою! Бо коли твоє тіло все світле і не має жадної темної частини, то все буде світле, неначе б світильник осяяв блиском тебе» (Лк. 11:33-36).

Для чого ми запалюємо світло? Для того, щоб люди могли щось бачити в нашій темній кімнаті. Але дали Ісус говорить, що ми самі теж бачимо світ крізь призму світла або пітьми. Світильник тіла – це око, тому якщо око чисте, то й все тіло буде світле. За даними вчених, 70 відсотків світу ми сприймаємо саме очима. І те, яким ми його бачимо, прямо залежить від стану наших світильників. Образно кажучи, стан наших очей – це як окуляри, крізь які ми споглядаємо на навколишній світ. Якщо ці окуляри темні, то й все навколо для нас виглядатиме темним, якщо вони рожеві, то і світ для нас буде рожевим. Тому один відчуває горе і потрясіння, інший терпить якесь лихо, а ще інший – цілком щаслива людина. Вони дивляться на світ крізь призму свого внутрішнього стану. Один побачить щасливу людину, усміхнеться їй у відповідь і сам стане щасливішим. Інший, будучи в проблемі, зі злістю скаже: «Світ такий похмурий, а він сміється». Ще інший позаздрить, мовляв, і бувають же на світі щасливі люди, а ще інший спалахне подратуванням і спробує цю усмішку розчавити, бо він стає щасливим тільки тоді, коли інші нещасні.

Ми дивимося на світ по-різному, через призму свого внутрішнього стану. Уявіть таку картину: троє чоловіків – злодій, перелюбник і щасливий сім'янин – дивляться на жінку, яка проходить повз них. Злодій думає: «Цікаво, що в неї в сумці?». Про що думає перелюбник – і говорити не варто. А щасливий сім'янин захоплюється: «Яка красива жінка...»

З того, що бачать люди, можна зробити висновок, які окуляри вони носять. Якщо хтось нарікає, що навколо – самі лише лицеміри, перелюбники і злодії, таким я одразу кажу, що їм треба по-

ХРИСТИЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

Сергій ВІТЮКОВ

каятися. І майже завжди потрапляю в точку.

Нормальний духовний стан – коли все тіло світле і нема в ньому жодної темної частини. І тільки тоді навколишній світ виглядатиме реальним.

«Для чистих все чисте, а для занечислених та для невірних не чисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління» (Тит. 1:15). Поранена людина дивиться на світ крізь призму власного болю і бачить світ перекошеним. Осквернена дивиться на світ крізь призму нечистоти, перелюбник – крізь призму перелюбу...

Чи доводилося вам зустрічати людей, які казали, мовляв, коли б у них була інша теща, інша жінка, коли б вона вишла заміж за іншого, коли б помяти церкву чи пастора, тоді б... Вони кричать: змініть цей світ під моє викривлене сприйняття...

Тому Ісус і вчив, що коли око людини чисте, то й все тіло її буде світле. Навіть сама на себе людина дивиться крізь призму свого душевного стану. Попрацюйте зі своєю душею, щоб дивитися на навколишній світ і людей в ньому Божими очима.

Коли ви дивитеся на людей, що ви в них бачите? Набір вад і недоліків? Небезпеку, ворогів, гаманці з грішми чи Божу благодать у них? Що ми бачимо в інших, тим ми наповнені і живемо. Для чистого все чисте. Якщо ти впевнений, що навколо – самі лише лицеміри, покайся у лицемірстві, і навколо появляться святі. Павло дивився на Коринтську церкву, переповнену вадами, і казав: «Дякую моєму Богові за вас, через Божу благодать, що була вам дана в Христі Ісусі» (1 Кор. 1:4), а вже потім брався за їх недоліки.

Що ви бачите, коли дивитеся на світ? Те, що ви бачите, і говорить про ваш духовний і душевний стан. Наше око – світильник. Тому варто нам молитися: «Господи, змійни й очисти мене, зціли і зроби таким, яким Ти мене задумав, щоб я міг бачити світ і себе такими, якими бачиш їх Ти». І тоді ми зрадіємо й звеселимося від того, який прекрасний цей світ, наповнений Божим творінням. І людей навколо нас ми побачимо зовсім в іншому світі.

Але найтяжче іноді нам прийняти самих себе. Якось до мене на консультацію прийшла жінка, яка посідає в суспільстві достатньо високе становище. Для того, щоб потрапити до неї в кабінет, потрібно пройти повз охорону. І от вона розповіла, що на роботі в неї нема жодних проблем – усі слухаються її безумовно. А от вдома – непорозуміння з 14-річною донькою. «Я для неї пуста місце».

Цікаве питання – керувати колективом і при цьому бути керованою власною донькою. Я цю жінку трохи знав і знав, що вона має розвинену уяву і добре вміє грати свою роль. І сказав їй: «Уявіть, що ви йдете коридором свого офісу,

заходите до своєї приймальної, стукаєте у двері і заходите до свого кабінету. Як би ви звернулися до жінки, що сидить у тому кабінеті?». – «Звичайно, на ім'я і по батькові». – «А тепер уявіть, що ви сходами піднімаєтеся до своєї квартири, відчиняєте двері, знімаєте верхній одяг і заходите до кухні. Що вам найперше хочеться сказати жінці, яка там господарює?». – «Швидше давай їсти».

Чому так? Тому що до нас здебільшого ставляться так, як до себе ставимось ми. На роботі ця жінка сприймає себе як керівника. Вона впевнена в собі, поважає себе як начальника, але вона зовсім не поважає себе як матір. Сім'я її неблагополучна, і це неприйняття себе і навіть ненависть до себе як до матері з роками розчавили її як матір. І вона дозволила доньці керувати її слабостями.

Я порадив їй стати перед дзеркалом і прийняти себе з усіма промахами, які були до цього у сфері материнства і сімейного життя. «У чому треба покаятися – покайтеся, що треба виправити – виправте, простіть все, що потребує прощення. Поки ви не сприймете себе так, як сприймаєте в кріслі начальника, дочка буде вами маніпулювати».

Жінка була дуже здивована – вона очікувала, що я пораджу їй постити, помолитися і прощати доньку, догоджати їй і терпіти – але тільки не те, що я сказав. Ми домовилися, що вона мені зателефонує через кілька тижнів.

Вона зателефонувала швидше призначеного часу і сказала: «Вражаючий ефект. Я працювала над собою, змінювалася, але дочка і далі була зі мною грубою і постійно дорікала, що все я роблю не так. Якось вона обурилася, що я приготувала їй не ту сукню. Я спокійно відповіла: «Гаразд, можеш одягти те, що тобі подобається. Воно не попросоване? То не забудь попросувати». Потім вона накричала, що я купила їй не ті туфлі. Я

сказала: «Добре, наступного разу купуватимеш сама – у тебе такий добрий смак». Її обуренню не було меж. А я пішла до своєї кімнати і спокійно зайнялася своїми справами. Через 15 хвилин дочка зайшла до мене і запитала: «Мамо, а які, все-таки, туфлі взути?».

З того часу їхнє життя повністю змінилося. Однак донька пробувала і пробувала заганяти маму в колишній стан, коли тільки їй це було вигідно. Наші діти – прекрасні психологи і маніпулятори. І для своєї маніпуляції вони використовують два важелі – почуття вини і почуття страху. Як тільки вас ввели в почуття вини – навіть якщо ви ні в чому не винні – вами можна керувати, як маріонеткою, шарпаючи за потрібні ниточки. Дочка тієї жінки почала нарікати, що мама не додала їй в дитинстві ласки і любові, не все для неї зробила. Жінка на це відповіла: «Можливо, це так. Але я вже не раз і не два просила в тебе за це прощення. будь-хто в житті може помилятися».

Їхні стосунки суттєво змінилися. Іскри іноді пролітають, але дочка почала поважати матір. Хто з них змінився? Обидві.

Іздять, як правило, на тих, кого мучать страх або почуття провини. Існує різниця між християнською любов'ю і вирощуванням егоїстів і хамів. Любов виростає тоді, коли віддають, а там, де тільки приймають, росте запеклий егоїст. Любов і егоїзм – це цілком різні речі.

Коли Адам і Єва згрішили, вони почали соромитися один одного. Вони боялися, ховалися за деревами саду – прийшов страх. Вони почали звинувачувати один одного – вслід за гріхом прийшло почуття вини й осуду. Але Ісус прийшов зруйнувати всі діла диявола. Слава за це Богові!

Бог вирішує проблему не тільки нашої гріховності, а й нашої душі – Він зціляє рани серця. Іноді Він робить чудо, а іноді дає силу, щоб ми подолали проблему. Ісус може стати в човні і сказати: «Замовкни, перестань». А може сказати: «Павле, буря не припиниться, але ти не бійся і підкріпись, не голодуй ось уже 14 днів і скажи всім іншим, щоб попоїли, тому що треба плисти далі».

Я вірю у всемогутнього Бога. Він може втрутитися в наше життя і повністю змінити наше серце, а може сказати: «Поїж, відпочинь – і вперед! Пливи і не бійся цих хвиль». Іноді Він каже: «Вийди з човна і ходи по воді, радіючи життю». А іноді можна почути таке: «Я дам тобі силу виплисти з цих розбурханих хвиль, хоча буря не вщухне і човен розіб'ється».

Далі буде.

Дар любові Україні

Християнська місія «Мастерз Фаундейшн» з Торонто, Канада, відзначає 28-му річницю праці в Україні.

На честь цієї вагомий події вона подарувала Західній Україні християнську літературу на суму 100 тисяч доларів, а це – 800 тисяч гривень!

Нещодавно Стен Ватрич, голова місії «Мастерз Фаундейшн», зустрівся у Львові з єпископом Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЄ Юрієм Веремієм та пастором Анатолієм

Прохором з церкви ХВЄ «Благодать» м. Луцька. І поділився з ними чудовою новиною – рішенням про пожертву книг на суму 100 тисяч доларів. Книги призначені для пасторів та служителів церков християн віри євангельської на Західній Україні. Такий подарунок місії «Мастерз Фаундейшн» робить на честь святкування 28-ї річниці праці в Україні.

Єпископ Веремій з радістю погодився зайнятися розповсюдженням книг і відразу ж направив вантажівку до Львова, щоб забрати літературу. Дистрибуцію книжок розпочали в Івано-Франківській області та інших регіонах. А ще ці дуже потрібні для духовного зростання книги безплатно розповсюдили у Волинській, Львівській та Житомирській областях. Служителі церков прийняли цей дар любові з вдячністю.

В Україні «Мастерз Фаундейшн» виконує свою місію вже 28-й рік поспіль під керівництвом місіонерів братів Стена та Генрі Ватричів. У їхніх серцях палає любов до Господа і людей, тому Бог надав їм прекрасну можливість дарувати цю любов і співчуття в Україні, тим більше, що в їхньому родоводі є й українське коріння.

Окрім безплатного розповсюдження літератури на Західній Україні, місія щороку надає гуманітарну допомогу. Загалом в Україну завезено 40 000 коробок, а це

– 1,5 млн. кілограмів вантажу! Усі дарунки потрапили в дитячі будинки, центри для інвалідів, лікарні, в'язниці, реабілітаційні центри, церкви. Допомогу отримали люди, які їй насправді потребують.

Серед послужного списку місії – допомога в будівництві двох духовних семінарій в Україні: Біблійної школи Святого Якова (м. Коростень) та завершення будівництва Львівської богословської семінарії; публікація 1,5 мільйона примірників «Біблії для дітей» українською мовою та 250 тисяч примірників російською, двох мільйонів буклетів та трактатів євангельського змісту; переклад та видавництво богословських підручників та книг з євангелізму; видавництво восьмитомника «Уроки Біблії»; розповсюдження Біблії в українському парламенті, а також в усіх університетах; підтримка щотижневих радіопередач упродовж вже 17 років – більше трьох мільйонів людей слухають ці християнські передачі; щорічне фінансування кількох літніх таборів для дітей; організація жіночих конференцій та фінансування візитів місіонерів з Канади; допомога у публікації християнської газети «Християнська альтернатива» в Луцьку; добродійний проєкт: фінансування ремонту у Львівській спешколі-інтернаті (будівництво нового спортивного залу, створення комп'ютерної кімнати, установа спеціального

програмного забезпечення та введення християнської навчальної програми); фінансування ремонтних робіт у Бориславській спешколі-інтернаті для дітей з ДЦП; переклад та видавництво книги «12 кроків» (програма зцілення від залежності); пересилка двох контейнерів сухих супів та яблучних чіпсів.

Серед нових проєктів – надання допомоги пасторам у селах, а також фінансування різдвяних подарунків для дітей-сиріт у Лівчицях та Бориславі;

забезпечення інтернату у Бориславі інвалідними візками та ходулями. З ініціативи місії в Україну завезені два контейнери сухих супів, з яких можна приготувати мільйон порцій гарячого супу для дітей.

Сьогодні благодійний фонд надає підтримку десятком пасторам і двом місіонерам, які навчають дітей у Лівчицях та Бориславі. Така праця можлива лише за сприяння нашого Господа. Тож Йому за все слава!

«Все, що можу, – для слави Його»

Поряд з багатьма іншими заходами Церкви ХВЄ України всеукраїнські сестринські конференції вже стали традиційними. Щороку представниці церков ХВЄ з усіх регіонів України на кілька днів збираються разом, щоб молитися, співати, свідчити, ділитися досвідом, заохочувати до праці і, змінивши буденну обстановку, дещо відпочити від своїх нелегких щоденних обов'язків.

Цього року відпочинок був особливим. Конференція проходила з 18 по 21 червня в селищі Лазурному Херсонської області на березі Чорного, але насправді просто лазурового моря. З'ясувалося, що деякі сестри море бачили уперше в житті. І це вони сприйняли як особливий дарунок від свого Господа.

Завдяки прекрасній організації конференції зусиллями жіночого комітету на чолі з відповідальною за сестринське служіння в Україні Вірою Деркач та щирій молитві єпископа Херсонщини Олександра Бабійчука всі чотири дні роботи стали благословенням для 242 делегаток конференції і десятка гостей.

Головним спікером конференції був старший пресвітер церков ХВЄ Хмельницької області Ростислав Мурах. Про актуальність семінарів у його викладі говорять вже самі їх теми – «Комплекс неповноціннос-

ті», «Принципи сімейного щастя». А семінар на тему «Правила пожежної безпеки» став справжнім відкриттям від Господа для всіх учасниць конференції.

Словом, задоволені були всі. А гасло цьогорічної конференції – «Все, що можу, – для слави Його» спонукав усіх сестер до життя і служіння, повністю

посвяченого Господу. А якщо це бажання щире, Він їм у цьому обов'язково допоможе.

Людмила Бендус.

Правила пожежної безпеки

СЕМІНАРИ

Ростислав
Мурах

Чому за добрі справи можна не отримати нагороди? Скажімо, допомогти літній людині перейти вулицю – це добра справа? Звісно, добра. Однак річ у тому, що людині не завжди потрібно переходити на той бік вулиці.

Іншими словами, встать тільки ті добрі діла, які зроблені з Божої волі, а ті, які вчинені не з Його волі, не пройдуть випробування.

Але хіба можуть бути добрі діла, вчинені не з Божої волі? Так. Є загальна Божя воля, тобто те, що стосується кожної людини, – спасіння,

освячення, проповідь Євангелія, вічне життя... Проте зі Слова Божого ми знаємо, що своїм служителям, пророкам, апостолам Бог давав конкретні завдання, конкретні повеління, які були конкретною Божою волею для конкретної людини на конкретний період часу.

Наприклад, Божою волею для апостола Павла було проповідувати язичникам, для Мойсея – вивести народ з Єгипту і ввести в Ханаан, для Йони – проповідувати в Ніневії. Ці повеління були конкретним повелінням для цих людей на конкретний період їхнього життя.

Пасти овець – добре діло, але Бог хотів бачити Мойсея в Єгипті. Проповідувати і вчити в Антіохійській церкві – це не тільки добре діло, це важливе служіння, але Бог хотів бачити Савла і Варнаву не проповідниками і вчителями в Антіохії, а місіонерами, які звістять Євангеліє багатьом народам. Молитися за народ – важлива і добра справа, але Бог хотів, щоб Неємія відбудував мур Єрусалима.

А тепер поміркуймо: якби Мойсей не пішов до Єгипту, а залишився з овечками, якби Павло і Сила не відправилися в місіонерську подорож, Неємія не пішов до Єрусалима, а Естер – у двір царя, чи були б вони тими, якими ми їх знаємо сьогодні? Якою була б їхня нагорода?

Щодня в молитві «Отче наш» ми промовляємо слова: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя...» А яка Його воля стосовно мого особистого життя? Чого конкретно бажає Господь щодо

мене – що я повинен робити, куди йти, чим жертвувати, що терпіти?..

Загалом зрозуміло – бути святими, сповненими Духа Святого, проповідувати повинні всі християни. А чого очікує Бог особисто від мене? Яка Його воля в моєму служінні на цей час?

Виходячи зі сказаного вище, можна зробити висновки, що потрібно, щоб наші справи були не лише добрими, а й зробленими з Божої волі.

Добрі справи, зроблені з Божої волі, пройдуть випробування вогнем і будуть, як дорогоцінне каміння, як золото, вогнем перетворені. Добрі справи, зроблені в час, коли Господь бажав бачити людину в іншому місці і в іншій праці, – будуть, як сіно і соломка. Людина не втратить спасіння, але нагороди ніякої не одержить.

Ось декілька біблійних «правил пожежної безпеки», щоб наші діла не згоріли, але успішно пройшли випробування вогнем, а ми одержали нагороду від Господа.

ПРАВИЛО ПЕРШЕ: нехай Божя воля буде ціллю нашого життя

Молячись щодня: «Нехай буде воля Твоя...», просімо в Господа розуміння (відкриття) Його волі для нас особисто і поставмо Божу волю за ціль на цьому етапі свого життя.

Коли мова заходить про гріх, то найперше виникає думка, що йдеться про діла плоті. Проте в перекладі з грецької мови слово «гріх» («гамартія») означає «не потрапити в ціль». Тобто гріх – це нерозуміння і невиконання Божої волі. Як тут не згадати слова апостола Якова: «Отож, хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх». Стандарт святості для дітей Божих піднятий надзвичайно високо.

Нам потрібно бути обачними як щодо наївного оптимізму, так і щодо цинічного песимізму, треба взяти на озброєння тверезий, але переконливий реалізм і не підмінювати вищу ціль більш досяжною.

А тепер подумаймо, кому в Біблії Бог давав легке завдання? Божі цілі завжди великі і складні, але Він каже, що буде з нами, і цього достатньо. «Тож ідіть і навчіть всі народи, християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку» (Мт. 28:19-20). Сьогодні перед служителями постає нелегке за-

вдання: проповідувати незмінного Ісуса Христа у світі, який постійно змінюється.

ПРАВИЛО ДРУГЕ: не несімо багато служінь водночас

«А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особі, як Він хоче» (1 Кор. 12:11); «І одному Він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його. І відійшов» (Мт. 25:15).

Ці та інші тексти Біблії вказують на те, що кожен має від Господа певну кількість сили, дарів і певну функцію. І ми приносимо максимум якісного плоду, якщо діємо в рамках дарів і здібностей, якими наділив Бог.

Іноді велику кількість служінь віруючі люди розцінюють як особливу духовність. А насправді все навпаки. Несучи п'ять-сім служінь одночасно (знаю випадки, коли їх нараховувалося аж 13), людина в силу різних причин не може все робити на належному рівні. А хто робить діло Боже недбало, той, як відомо, проклятий.

Виняток становлять ситуації, коли людина це робить вимушено, з об'єктивних причин.

ПРАВИЛО ТРЕТЄ: маймо мужність приймати складні рішення

«Тоді він спам'ятався й сказав: Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину! Устану і піду я до батька свого» (Лк. 15:17-18).

Спам'ятався, встану, піду – усе це прийняті рішення, які вилились в конкретні кроки. Нескладно приймати рішення, вибираючи між хорошим і поганим, важче – між хорошим і кращим, добрим і ефективнішим.

Кожен служитель знає, якими важкими бувають деякі рішення, проте саме від них часто залежить ефективність служіння (згадаймо розлуку апостола Павла з Варнавою, Лота з Авраамом тощо).

ПРАВИЛО ЧЕТВЕРТЕ: важливість діяти

Нині ми маємо великий достаток християнської науки, вчення, семінарів, конференцій, маємо можливість слухати обдарованих служителів Божих, переймати досвід роботи найуспішніших церков. А додаймо до цього наші осо-

бісті відкриття, які ми отримуємо через Слово Боже, помазання, а також духовні дари.

А тепер подумаймо, скільки Божих відкриттів, планів, добрих задумів, які посилав Господь, добрих бажань, які приходили згори, так і залишилися планами, задумами і бажаннями...

«Так говорить Господь: На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, то нею ідіть, і знайдете мир для своїх душ (Єр. 6:16). Семінари, конференції і проповіді мають значення лише тоді, коли отримані там відкриття втілюються в конкретну працю»

ПРАВИЛО П'ЯТЕ: маймо правильний баланс і розстановку пріоритетів

«Тими ж днями, як учнів намножилося, зачали нарікати на євреїв огречені, що в щоденному служінні їхні вдовиці занедбані. Тоді ті Дванадцять покликали багатьох учнів та й сказали: Нам не личить покинути Боже Слово, і служити при столах. Отож, браття, виглядьте із поміж себе сімох мужів доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, їх поставимо на службу оцю. А ми перебуватимемо завжди в молитві та в служінні слову» (Дії 6:1-4).

ПРАВИЛО ШОСТЕ: не опускаймо рук і молимося

«І зробив Ісус, як сказав йому Мойсей, щоб воювати з Амаликом. А Мойсей, Аарон та Хур вийшли на верхів'я гори. І сталося, коли Мойсей підіймав свої руки, то перемагав Ізраїль, а коли руки його опускались, то перемагав Амалик. А руки Мойсееві стали тяжкі. І взяв він каменя, і поклав під ним. І сів він на ньому, а Аарон та Хур підтримували руки йому, один із цього боку, а один із того. І були його руки сталі аж до заходу сонця. І переміг Ісус Амалика» (Вих. 17:10-13).

Перемога над Амаликом залежала від піднятих рук Мойсея. Безумовно, дуже багато залежить від воїнів на полі бою. Їхня хоробрість, сила і витривалість мають велике значення, але перемога була здобута завдяки піднятим до Господа рукам Мойсея.

Нам потрібні хороші програми, дієві проекти, конкретні плани, проте вирішальне значення має молитва. Результат праці найперше залежить від наших взаємин з Господом, нашого перебування в Ним, і Його слова в нас.

Коли Господь у всьому і завжди буде на першому місці в житті – це запорука нашого успіху і благословення.

Одним з найбільш захоплюючих свідчень божественного натхнення Біблії є унікальне наукове передбачення, що міститься в ній. Від антропології до зоології Біблія подає точну наукову інформацію, і її правила, настанови чи заборони ґрунтуються на цій інформації. Можна навести багато прикладів. Розглянемо лише два з них.

Точність Біблії в науковому передбаченні

ЦЕ ЦІКАВО

У Старому Заповіті нічого не говориться про заборону споживання яких-небудь фруктів чи овочів, проте в ті часи існували жорсткі обмеження на вживання певних видів м'яса. Серед усіх наземних тварин в їжу дозволялось вживати тільки м'ясо тварин з роздвоєними копитами і м'ясо жуїтних тварин (Левит 11:3). З усіх тварин, що жили в воді, дозволялось вживати в їжу лише тих, які мають луску і пір'я (Левит 11:9; цікавий факт — види отруйних риб не мають луски). Харчуватися м'ясом хижих птахів не дозволялось, так само заборонялось вживати в їжу майже всіх комах. Але, напевне, найбільш відомою твариною, м'ясо якої було заборонено вживати, є свиня; для юдеїв свиня вважалася нечистою і, отже, неїстиною твариною.

Така заборона має під собою дуже розумну підставу. Свиня — це тварина, яка харчується відходами, а тому майже нічого корисного не їсть. Таким чином, час від часу в її організм може потрапляти паразит трихінелла (*Trichinella spiralis*), котрий викликає у людини захворювання трихінельоз. Відомо також, що свиня — господар-організм стрічкового черв'яка (*Taenia solium*), якого ще називають свинним солітером, і стрічкового черв'яка-паразита (*Echinococcus granulosus*), котрий викликає утворення пухлин в печінці, легенях та інших частинах тіла.

Сира і недоварена свинина може бути небезпечною для вживання в їжу. М'ясо свиней може бути безпечним, якщо свиня утримується в добрих умовах, харчується корисною їжею і під час приготування страв зі свинини м'ясо проходить добру теплову обробку. Але в ті часи такі умови не були переважаючими (навіть сьогодні в деяких країнах сира свинина вважається делікатесом).

Невже ізраїльтяни «випередили» інші народи щодо здорового способу життя і правил особистої гігієни? Археологи визнають, що немає інших таких стародавніх народів, як ізраїльтяни, правила і настанови яких могли би змагатися з правилами юдейського народу щодо складності і наукової точності. І справді, жоден з народів, які жили навколо ізраїльтян, не мав такого рівня охорони здоров'я і не володів такими глибокими знаннями.

Однак юдеї володіли не тільки цими, а й іншими, також важливими для життя правилами. Ось ще один приклад наукового передбачення. Протягом багатьох століть людина вважала, що морське дно — це зона піску, яка переходить від одного континенту до іншого. У 1873 році група британських вчених, що проводила дослідження в Тихому океані, виявила западину глибиною близько 10 700 метрів. Западина — це довге вузьке заглиблення в океанському дні, яке виглядає як величезна тріщина з неймовірно крутими схилами. Топографічна особливість і глибина цих западин відрізняють їх від інших долин і заглиблень океанського дна. Западини є в трьох великих океанах, але найбільше славиться ними Тихий океан. Масштабні дослідження проводились в Маріанському жолобі, який розташований недалеко від тихоокеанського острова Гуам. Цікавий факт: кілька років тому група дослідників за допомогою батискафа спустилася в цю западину на глибину майже сім миль.

І знову ми бачимо, що в Біблії говориться про знання такого роду задовго до того, як людство зробило відкриття в цій галузі. Вчені, що займалися дослідженнями Біблії, визнають, що давньоєврейське слово *tehom* («велика безодня» — див. Буття 7:11) може бути якраз згадкою про такі тріщини. Бог запитував Йова: «Чи сховає ти в глибину моря?» (38:16). У псалмі 95-му йдеться про те, що в руці Божій — всі глибини землі.

Тепер завдяки довголітнім успішним науковим дослідженням ми знаємо, що такі «розломи» справді є в океанському дні. Треба сказати, що наші знання у цій сфері стали можливими завдяки вражаючим технологічним досягненням сучасної науки. Але звідки автор Книги Йова одержав цю інформацію? І звідки псалмоспівець знав слово, за допомогою котрого він описував океанські глибини?

Чи можна вважати ці та багато інших прикладів наукових передбачень, які містяться в Біблії, просто «випадковими збігами»? Навряд! Уся суть полягає в тому, що обізнаність і точність Біблії щодо цих наукових питань — це один із найбільш вражаючих доказів, котрі підтверджують істинність біблійних заяв про її божественне натхнення.

Берт Томпсон.
Доктор філософії.

ОДКРОВЕННЯ ДЛЯ МАЙОРА

БУВАЛЬЩИНА

«Я прихилився до тих, що Мене не питали,
Я знайдений тими, що Мене не шукали...» (Іс. 65:1).

Майор радянської міліції Василь Кучеренко закінчив свій робочий тиждень черговою галасливою п'янкою з колегами в суботу ввечері. Минулий тиждень видався дуже неспокійним, але плідотворним. Було затримано кількох злочинців, яких давно розшукували, і це дозволило слідству просунутися вперед у серйозній справі, що давно наробила шуму на Західній Україні. Тепер Василь міг цілком дозволити собі розслабитися. Він знав, що може поспати наступного дня, в неділю, трохи довше і після обіду поїхати з дружиною на свою земельну дачу і посадити картоплю. Давно обіцяв, але завжди щось заважало.

Взагалі, Василь любив працювати на дачі, це було для нього своєрідним відпочинком і можливістю абстрагуватися від службових справ. Але найбільше він любив відпочити з друзями, випити пива, а іноді й що-небудь міцніше, любив попаритися в лазні.

Але не випало майору міліції виспатися у свій законний вихідний. Вранці його розбудив телефонний дзвінок.

— Васильку, Васильку, — почув він обережний шеліт дружини. — Тебе до телефону.

— Ну їх всіх! — відмахнувся Василь. — Вихідний в мене.

— Васильку, це сам Григорій Миколайович. Він говорить, що це терміново.

Почувши ім'я третього секретаря міськкому партії, Василь швидко зістрибнув з ліжка і вихопив у дружини слухавку.

— Слухаю вас, Григорію Миколайовичу.

— Доброго ранку, Василю Петровичу. Вибач за ранній дзвінок, але служба є служба, сам розумієш. Вчора ввечері не зміг до тебе дозвонитися. Напевне, знову забавлявся? Отже, так, Василю.

Сьогодні вранці баптисти проводять на березі ріки своє збирище. Вони називають це водним хрещенням за вірою. Твоє завдання — не допустити цього порушення громадського порядку, тим більше в неділю, коли трудовий народ відпочиває. Ти зі своїми людьми повинен показати цим сектантам, хто в місті господар. Вони не мають права збиратися в громадському місці. Якщо будуть противитися, можна застосувати силу. Коли виконаєш наказ партії і розженеш ворогів радянського народу, доповідь. Я підіду до десятої і особисто проконтролюю це. О дев'ятій ранку ти повинен бути там. Якщо все зрозуміло, можна виконувати.

Щоб хоч якось отямитися після вчорашньої п'янки, Василь прийняв холодний душ і, витираючись, гукнув дружині з ванної:

— Катю, міцну каву і склянку холодної мінералки, швидко.

Через годину Василь разом із взводом працівників патрульно-постової служби на спецмашинах відправився на вказане місце за містом, де біля ріки повинні були збиратися сектанти. Погода була чудовою. Раніше липнєве сонце ніжно зігрівало землю. Безхмарне блакитне небо млинувало очі. Але настрій в майора був похмурим. Він на чім світ стоїть ганив цих баптистів, котрі завадали йому виспатися недільного дня, і готувався викинути на них всю свою злість і досаду. Прав на це в нього було багато — партія доручила.

Машина зупинилася метрів за двадцять від того місця, де біля ріки зібрався великий натовп людей. Чувся спокійний злагоджений спів. Трохи нижче, майже біля самої води, вздовж берега, вишикувавшись у рівну лінію, стояли люди.

Їх було семеро, усі зодягнуті в білі довгі халати. Василь зрозумів, що це і є ті, що прийматимуть хрещення, і зі зловтіхою усміхнувся. Взвод йшов за ним, очікуючи команди майора, котрий подумки складав план нападу на сектантів.

Вони вже побачили його, але ніхто не збирався розходитись. Всі спокійно продовжували робити те, для чого прийшли сюди. Василь спостерігав, як у воду зайшов чоловік у білому костюмі і підняв до неба руки. Через хвилину до нього направився один із тих сімох... Ніхто не злякався працівників міліції і ніхто не звертав на них увагу.

Обурений нечуваним нахабством з боку сектантів, Василь, крутячи в руках гумовим кийком, приготувався дати першу команду своєму взводі. Але тут перед його лютим поглядом постала картина, від якої його кинуло в нервову дрож, і він в страху і тремтінні став, мов вкопаний. Він побачив тих, що христилися в білому одязі, з білими, як в ангелів, великими крилами. Усі семеро були осяяні світлом, котре спало на кожного з них у вигляді яскравих променів. Вражений побаченим, Василь, як підкошений, впав на коліна, і в його чорному волоссі в одну мить появились сиві пасма. Гумовий кийок відкотився набік...

З колін майор міліції Василь Кучеренко підвівся іншою людиною. Його обличчя виражало рішучість, але зовсім не ту, яка була в нього кілька хвилин тому. Він підняв із землі кийок і окреслив ним довгу лінію. Потім дав команду взводі:

— Не смійте переступати! Не смійте нічого чинити без моєї команди! Усім встати в шеренгу вздовж цієї лінії. Зрозуміло? Виконуйте!

А там в ріці спокійно і радісно проходило святе водне хрещення, і ті семеро обіцяли служити Богові своєю чистою совістю. Їх охороняв Сам Господь, Котрий стояв на катах — разом із працівниками патрульно-постової служби...

Підїжджаючи до місця проведення хрещення, третій секретар міськкому партії Григорій Миколайович Черниш нічого не міг зрозуміти. Баптисти біля ріки продовжували робити своє діло, а майор Кучеренко зі своїм вишикуванням в шеренгу взводом стояв спокійно за кілька метрів від них і нічого не робив. Григорій Миколайович наказав своєму водієві підїхати ближче і вийшов з машини.

— Товаришу майоре, — обурився він. — Що відбувається? Чому не виконаний наказ партії? Чому ви не розігнали порушників громадського порядку? Прошу пояснити!

— Товаришу секретар, я покликаний оберігати громадський порядок, що й роблю. Ніхто його не порушує. Усе відбувається спокійно, без шуму, бійки і п'янки, — спокійно відповів Василь.

Лише зараз Григорій Миколайович по-

мтив білі пасма в чорному, як смола, волоссі майора і те, як зблідло його обличчя і змінився погляд.

— Василю Петровичу, з тобою все гаразд? Як ти почуваєшся? — підійшовши майже впритул, спитав він тихо у майора.

— Я в повному порядку, Григорію Миколайовичу.

— Сідай в мою машину, Василю. Водій відвезе тебе додому. Тобі треба відпочити. Твоєму начальству я доповім сам. Жаль тільки, що баптисти вже зробили своє діло і розходяться.

— Сьогодні їм ніхто не зміг би завадити. З ними був Сам Бог, — усе ще під враженням від побаченого, проказав майор. — А додому я доберусь зі своїми хлопцями, спасибі.

— Так, Василю, пора тобі кидати пити і пройти серйозний курс лікування, — із жалем сказав третій секретар, відкриваючи двері своєї «Волги».

У понеділок Василь Кучеренко подав у відставку. На всі запитання співслужбовців, друзів і свого вищого начальства він відповідав одне:

— Бог втрутився в моє життя. Я повинен змінити його.

Катя без жодного сумніву повірила кожному слову чоловіка і зрозуміла його бажання і прагнення ходити до церкви баптистів. Віруючі подарували їм Біблію, і для них почалося нове життя — з Богом і Його Словом. Найкращими їх друзями стали ті семеро, котрі приймали святе водне хрещення біля ріки того пам'ятного дня Василя.

Ось вже кілька років колишній майор міліції працює завгоспом в міській лікарні і всім розповідає, як Господь зупинив його. Він запрошує своїх рідних, знайомих і просто чужих людей в дім молитви, де дуже часто в недільні дні звучать з кафедри його проповіді про гірше рабське життя без Бога, про пробудження і каяття і про всепрощаючу спасительну любов Ісуса Христа.

Тамара Резникова.

УВАГА!

Книги християнської авторки
Тамари Резникової (російською мовою)
можна замовити за адресою:
вул. Горького, 158/29, м. Київ, 30150.

Вартість замовлення:

«Освобождение» — 40 грн. + поштові витрати;

«Очередь в Небо» — 40 грн. + поштові витрати;

«Майя» — 55 грн. + поштові витрати.

Довідки телефоном 096 500 38 37.

Ми живемо у світі, де панують несправедливість і гріх, де діють духи злиби піднебесної. Ми живемо у світі, де чиниться беззаконня. Протягом життя кожна людина хоча б раз опинялася в ситуації, коли все навколо погано і вона не бачить виходу і не знає, що робити. Але Бог знає все, і все в Його руках. Він знає, як можна повернути будь-яку ситуацію на славу Свою: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

БОГ — це не служіння Йому

Разом з Ним ми можемо перейти будь-яку долину смертної темряви. Коли людина в Христі Ісусі, вона сильна: «Господне Ім'я — сильна башта: до неї втече справедливий і буде безпечний» (Прип. 18:10).

Багато текстів Біблії обіцяють захист, допомогу, благословення і успіх. Сучасні християни, на відміну від християн перших віків, мають спокусу — служити Богові, очікуючи від Нього всіляких відплат. Певною мірою це правильно — знати й очікувати обіцяного в Писанні, але не це повинно бути нашими мотивом і ціллю. Ми повинні розрізняти служіння Богу і спілкування з Богом. Бог — це не служіння Йому, Він значно більший за будь-яке служіння заради Його Імені.

Багато хто думає, що коли він щось робить для Бога, це гарантія того, що його завжди супроводжуватимуть мир і успіх. Ні наші пожертвування, ні щотижнева присутність на служіннях не гарантують цього. Єдиною гарантією є Він Сам — Спаситель і Відкупитель. Він — наш спокій і мир.

Деякі думають, що коли вони пожертвували гроші в церкві, допомогли комусь, помолилися за когось, то з ними тепер нічого не може трапитися. Це абсолютно не правильно — пов'язувати свої праведні діла з гарантованим захистом від всього поганого і неприємного. Не наші діла, а тільки Сам Господь — наша охорона, наше зцілення, наша вітха і спокій.

Часто християни задають собі питання: «Хто я? До чого покликаний?», думаючи, що коли вони стануть тим, ким покликані бути, то це автоматично означатиме, що з ними все гаразд. Але можна зустріти не надто щасливих пасторів, які покликані стати пасторами, або нещасливих євангелістів, хоча вони й справді покликані бути євангелістами.

Чому таке стається? А тому, що хоч Писання і говорить про дари, але існують ще й пріоритети. На першому місці повинні стояти небесні речі, адже всі ми покликані на небеса, ким би ми не були на землі, яке б важливе служіння не несли.

З собою туди ми нічого не візьмемо — ні мобільний телефон, ні комп'ютер останньої моделі, ні крутий автомобіль, ні гроші... Нічого. У своєму серці кожен повинен усвідомлювати найголовніше — до чого він покликаний.

Ми покликані до небес

Усі ми покликані, щоб бути з Ним, з Ісусом. І тоді, що б ми не втратили, ми не втрачимо нічого, тому що головним залишається те, що ми з Ісусом.

В Австралії живе один хлопець, в якого немає ні рук, ні ніг. Але він радіє життю, він проповідє про Ісуса, і він вже купив собі два будинки. Культяпою, яку він має замість ноги, він друкує на комп'ютері, а ще він чудово плаває. Він хоче бути мотиваційним служителем і оратором, і він здобув уже дві вищі освіти. І якщо він без рук і ніг досяг всього цього, то чому ми, маючи руки і ноги, не можемо?

Для людей найважливіше те, що ми маємо тут, на землі. Але добре, коли ми раптом починаємо розуміти, що на землі ми багато чого можемо не мати, але зате одного чудового разу ми потрапимо на небеса. І тоді в нашому серці завжди будуть впевненість, радість і сміливість: «Бо кого Він передбачив, тих і признав, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами» (Рим. 8:29).

Ми покликані бути дітьми Божими

Це не питання «що ми маємо», а питання «хто ми». Тому що те, що ми маємо, завжди буде наслідком того, хто ми. Зла людина матиме одне у своєму житті, добра людина — інше. Благочестивий матиме одне, нечестивий — інше.

Хтось може бути антисемітом, хтось може бути жадібним і злим, але коли ми кажемо: «Господи! Я хочу бути схожим на

Тебе!», тоді ми насправді перебуваємо у своєму покликанні. Коли в наших серцях мир і спокій, тоді ми по-іншому будемо своє життя. І тоді під час бурі ми поведимося спокійно.

Ми покликані бути подібними на Нього

Бог покликав нас бути подібними на Нього, покликав до спілкування з Ним: «Вірний Бог, що ви через Нього покликані до спільноти Сина Його Ісуса Христа, Господа нашого» (1 Кор. 1:9).

Багатьом християнам, якщо забрати в них всі діла і всі проблеми, які турбують їх, немає про що молитися. Тому що все, про що вони моляться, — це завдання, які вони мають перед собою, і проблеми, які їх турбують. А всі наші цілі пов'язані з нашими життєвими реаліями і проблемами, — це просто поєднуючі моменти. Звичайно, живучи на землі, ми повинні чогось досягати. Ми повинні бути цілеспрямованими людьми. У всьому має бути баланс. Нам треба досягати мети і треба, щоб наші проблеми вирішувалися. Але ці речі не перевершують спілкування з Ісусом.

Коли ми спілкуємось з Богом, це вселяє в нас мир. Можна піти за молитвою чи консультацією до будь-якого служителя, але вони лише потішать тебе, а не заспокоять. Заспокоює Господь. Коли людина приходить до церкви і просить, щоб помолитися за неї, це нормально, за неї помоляться і підбадьорять, але Ісус говорить: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

Якщо ми живемо, надіючись на свої сили, то, якими б сильними ми не були, ми почнемо знемагати. Бо тільки «Він змученому дає силу, а безсилому — міць. І помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнуться — спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть багаті — і не потомляться, будуть ходити — і не помучаться!» (Іс. 40:29-31).

Ми покликані служити Йому

Ми покликані до спілкування з Ісусом і один з одним. Коли ми міняємо ці речі місцями, починаємо служити, але не спілкуємось з Господом, тоді ми втомлюємось. Якщо ми неправильно розставляємо пріоритети, не розуміючи, що все починається із стосунків з Ним, тоді ми не зможемо встояти. Багато людей, які відступали від Бога, зламалися тільки тому, що їх духовне життя було слабким, змученим і нещасним.

Якщо ти знаєш, що твоє духовне життя збідніло, ти — мов той старший син з притчі про блудного сина. Ти — слуга, який тільки працював і козенятка не їв. Іди до Господа і проси прощення, знайди спокій в Ньому: «А це звістка, що ми її чули від Нього і зв'іщаємо вам: Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви! Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо в темряві, то неправду говоримо й правди не чинимо! Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха. Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди! Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:5-9).

Усі ми одного разу станемо перед вічністю. Ми стоїмо в черзі, яка просувається. Ми намагаємось поступитись місцем, але ззаду нас підштовхують. Хтось намагається міцніше зачепитися, когось навпаки запрошують поза чергою. Але, рано чи пізно, усі ми станемо перед вічністю. Тому краще жити під покровом Божим.

Ми можемо вчитися в інституті чи школі, працювати, бути сім'янином, виховувати дітей, але при цьому робити це в Бозі і з Богом. Знаючи, що ми захищені, і переконані, що в час кризи нам є до Кого звернутися і на Кого надіятися.

Ознаки пізнання

У моєму житті був день, коли я говорив Богові лише одне: «Господи, я хочу знати Тебе». Думаю, не тільки я звертався до Бога з такою молитвою. Багато людей просили і продовжують просити Його про це.

Коли я почав молитися, у мене виникло багато запитань: чого конкретно я прошу? Як визначити, що я знаю Його? Як планки ставити для себе надалі? За якими критеріями орієнтуватися, до яких результатів прагнути?

Повинні бути якісь ознаки, за якими можна визначити, що ми зростаємо в пізнанні Бога. І якщо такі ознаки є, то про них сказано в Біблії — Слові Божому. Добре пошукавши, я знайшов їх.

Знати людей, які знають Бога

Біблія говорить: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є. Світ нас не знає тому, що Його не пізнав» (1 Ів. 3:1).

Алкоголікам, скажімо, простіше спілкуватися з подібними до себе: тверезих людей вони не розуміють, не уявляють, як ті живуть без «вогненної води». Не знаючи іншого життя, вони не знають і інших людей.

Невіруючі люди не так часто вибирають собі близьких друзів серед віруючих, тому що Бог і життя з Ним для них незрозумілі. Виняток — люди, які в глибині душі вже почали цікавитися Богом: вони приглядаються до віруючих і стараються спілкуватися з ними.

Ми маємо близьке знайомство з Божими людьми, Його помазаннями, служителями тоді, коли самі знайомі з Богом. Адже всі ми сходимося один з одним не на порожньому місці. Ми шукаємо собі товариство серед людей, близьких нам за духом, за думками і вчинками.

Чим більше ми пізнаємо Бога, тим більше в нас можливості спілкуватися з людьми, котрі також знають Його.

Слухати людей, які знають Бога

Якщо ви читаєте цю статтю, то ви, безперечно, шукаєте Господа. Бо інакше не затратили б на це свій час.

Слухати людей — це не просто знати те, що вони знають. Слухати людей означає вчитися в них: «Ми від Бога, — хто знає Бога, той слухає нас, хто не від Бога, той не слухає нас. Цим пізнаємо Духа правди та духа обмани» (1 Ів. 4:6). Мова йде не про те, щоб сліпо йти за кимось. Мова про те, щоб чути Бога, коли Він говорить з нами через Своїх служителів.

Дотримання Божих Заповідей

Виявляється, апостола Івана хвилювало таке ж питання, що й нас: «Як дізнатися, що я пізнав Бога?». Іван знайшов відповідь: «А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо. Хто говорить: «Пізнав я Його», але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди!» (1 Ів. 2:3-4).

З цих слів ясно, що дотримання Божих заповідей — наслідок, який витікає з наших стосунків з Богом. Нам необхідно більше пізнавати Бога, тоді ми зможемо

виконати все те, що Він нам рекомендує. Правильне і зворотне: чим більше ми дотримуємось Його заповідей, тим більше пізнаємо Його.

Пізнання Бога — любов до людей

«Улюблені, — любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!» (1 Ів. 4:7-8).

З одного боку, один із показників пізнання Бога — спілкування з глибоко віруючими людьми. З другого боку, ті, що знають Його, будуть любити навіть великих грішників. Будуть любити своїх ворогів, тих, хто зовсім любові не заслуговує. Чому? Тому що Бог «наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Мт. 5:45). І коли ми пізнаємо Його, ми стаємо на Нього подібними.

Послух

Послух Богові — ще один результат стосунків з Ним. Знаючи, наскільки Він любить нас, наскільки Він надійний і мудрий, ми будемо коритися Йому без страху і жалю, з вірою. І як результат — будемо послухні тим, кого Він поставив над нами (див. Еф. 6:1; Рим. 13:7; Євр. 13:17).

Апостол Павло у своєму Посланні до Тита пише про людей, котрі «твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками, будучи бридкі й неслухняні...» (Тит. 1:16). Однак орієнтуватися на таких людей неправильно. Наш ідеал — Бог, Ісус Христос. А Він був послухний Отцю: «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (Ів. 6:38).

Добрі діла

Ось продовження слів із Послання до Тита: «Вони твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками, будучи бридкі й неслухняні, і до всякого доброго діла нездатні» (Тит. 1:16).

Хоч спасемося ми й не ділами, але діла наші свідчать про те, наскільки ми знаємо Господа. Дерево пізнається за плодами, а люди — за вчинками в сім'ї, в церкві, на роботі... Діла виявляють наше серце. Якщо ми ближче пізнаємо Бога, наші вчинки стануть більше схожі на Його вчинки: з ким поведешся, від того й наберешся.

Божі відповіді на молитви

Пам'ятаєте історію про те, як Ісус зцілив чоловіка, котрий був сліпим від народження? Бог чув молитви Ісуса: «Та ми знаємо, що грішників Бог не послухає; хто ж богобійний і виконує волю Його, — того слухає Він. Відвіку не чувано, щоб хто очі відкрив був сліпому з народження» (Ів. 9:31-32).

Чи чує Бог наші молитви? Чи реагує на них? Проаналізувавши це, ми зрозуміємо, наскільки близькі наші стосунки з Ним.

Служіння

Тут ідеться про служіння Господу і людям у щоденному житті, а не лише в церкві. Служіння як риса характеру. Служіння в дрібницях і у великих ділах. Служіння рідним, близьким і зовсім не знайомим людям. Неможливо не служити, якщо у вашому естві живе Бог, якщо ви наповнені Його Духом.

Зустрівшись з Богом по дорозі в Дамаск, Савл (майбутній апостол Павло) запитав: «Хто Ти, Пане?». А Той: «Я Ісус, що Його переслідуюш ти». Далі Савл запитав: «Що я, Господи, маю робити?». Господь же промовив: «Уставай та до міста подайся, а там тобі скажуть, що маеш робити!» (Дії 9:5-6; 22:7-10).

Бажання Павла можна вирахувати за його запитаннями Богові. Перше бажання було — знати Господа. Друге — зробити щось для Нього і людей.

Бог є любов. Любов до людей завжди спонукає до служіння. Якщо Він — у вас, а ви — в Ньому, постійне служіння людям стане вашим способом життя.

«Ворожнеча зі світом»

«Пильнуйте про мир зо всіма і про святість...» (Євр. 12:14), — закликає Святе Письмо. І в той же час сказано: «... Чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Коли Ісус Христос зцілив сліпонародженого, його мати і батько не почали розповідати всім про це чудо: злякалися, як би їх за це не відлучили від синагоги. Вони «перевели стрілки» на сина, тому що боялися думки людей (див. Ів. 9 розділ).

Господь стверджує, що горе тим, про кого всі люди говорять добре (див. Лк. 6:26). Чому? Тому що коли ви прагнете пізнавати Бога і йти за Ним, то завжди знайдуться люди, котрі вас не розуміють. І тому критикують, а часом і злословлять, влаштовують інтриги, ворогують проти вас. Такими людьми можуть виявитися ті, хто має для вас значення: хто при владі, друзі чи рідні. Не лякайтесь цього! Перестаньте боятися думки людей, інакше вам доведеться відмовитись від пізнання Бога.

До речі, для тих, хто залишається вірним Господу попри все, є слова вітхи: «Як дороги людини Господь уподобає, то й її ворогів Він замирює з нею» (Прип. 16:7).

Якщо ви побачили свою невідповідність стандартам Божого Слова, — не спішіть засмучуватись. Це не привід для зажури, відчаю і смутку. Це, швидше, заклик до дії. Почнімо наполегливіше пізнавати Бога, проводячи з Ним час у молитві. Спілкування з Богом — це джерело сили, здатне оживити нас в будь-якій, навіть найскладнішій ситуації.

www.proboga.com

Глави Церков України спільні у поглядах на суспільну мораль

Християнські лідери України оприлюднили Декларацію про негативне ставлення до гріха гомосексуалізму, проблеми його пропагування в суспільстві та спроб легалізації одностатевих шлюбів.

Глави дев'яти Церков України на основі Священного Писання представили спільну позицію, яка розрізняє боротьбу за легалізацію одностатевих шлюбів та права людини як несуміжні поняття, повідомляє Інститут релігійної свободи.

На думку першоієрархів Церков, сім'я є основою суспільства. Вона має на меті збереження дару любові, народження та повноцінне виховання дітей, сприяє збереженню суспільної моралі.

«Одним з елементів сімейного життя є сексуальні відносини як вияв любові між чоловіком і жінкою та спосіб продовження людського роду. Сексуальні відносини не можуть бути безвідповідальними та не повинні розцінюватися тільки як спосіб задовольнити свої похажливості», — зазначається в Декларації.

Глави Церков вважають хибним твердження про те, що одностатєва сексуальність є вродженим варіантом норми.

На їх думку, «такий гріховний потяг не є ні вродженою особливістю певної людини, ні варіантом нормальної статевої поведінки. З біблійної, християнської точки зору одностатєва сексуальність є наслідком особистого вільного, але помилкового, вибору людини та проявом глибоко вкоріненого у ній гріха».

Християнські лідери переконані, що одностатєві відносини беззаперечно є гріхом. «Як і всякий гріх, цей гріх,

з Божою допомогою, людина може подолати. І першими кроками до цього має бути визнання неприродності й гріховності одностатєвих сексуальних відносин, щире розкаяння в цьому гріху та молитва до Господа з проханням допомоги подолати його», — говориться в документі.

У Декларації зазначено, що віруючі не мають ненависті або упередженого ставлення до осіб з гомосексуальними нахилами. Однак при цьому, наголошують глави Церков, християни не можуть миритися з гомосексуалізмом, іншими аморальними діями та їхньою пропагандою як явищами духовного й суспільного життя. «Ті, хто підтримує пропагування гомосексуалізму, не можуть вважатися християнами», — переконані вони.

Глави Церков заявили: «Ми категорично виступаємо проти законодавчого встановлення у нашій державі одностатєвих шлюбів чи реєстрованих одностатєвих партнерств, проти пропагування одностатєвої сексуальності».

Декларацію підписали керівники дев'яти Церков: *Української Православної Церкви (в єдності з Московським патріархатом), Української Православної Церкви Київського патріархату, Української Греко-Католицької Церкви в Україні, Всеукраїнського Союзу церков євангельських християн-баптистів, Церкви Християн Віри Євангельської України, Української Християнської Євангельської Церкви, Братства незалежних церков і місій євангельських християн-баптистів України та Української Лютеранської Церкви.*

www.irs.in.ua

«... будуть ходити —
і не помучаться!» (Іс. 40:31).

Надійся на Господа

Ніколи ще в історії землі людина не володіла таким арсеналом смертоносної зброї і такими витонченими способами нести людському роду смерть і руйнування, як сьогодні. Найкращі уми, найсвітліші голови потратили все життя на винайдення все більш і більш вишуканих способів убивства.

Та чи принесло людству озброєння спокій і безпеку? Звісно ж, ні. Навпаки, воно принесло у світ ще більше насильства. Кожної хвилини на нашій планеті лютують щонайменше 30 війн, не рахуючи численних випадків громадянських безпорядків. У зв'язку з цим спадають на гадку слова Єремії про лжепророків, які говорять: «Мир, мир», — а миру нема!» (Єр. 8:11).

І все ж у ненадійному і небезпечному світі ми можемо жити зі спокійним серцем. Цей душевний мир наповнює нас, коли ми покладаємо надію на живого Бога. До нас звернені слова Ісаї, написані в період великих політичних заворушень: «... А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять... будуть ходити — і не помучаться!» (Іс. 40:31).

МОЛИТОВНА КІМНАТА

«Носить тягарі один одного і таким чином виконаєте Закон Христа»

(Гал. 6:2)

Три роки тому в сім'ю пастора церкви ХВЄ «Спасіння» (сmt. Краснокутськ Харківської області) Романа Світличного прийшло серйозне випробування. Їхня перша дитинка — донечка Даринка народилася хворою. Діагноз — ДЦП.

Усім, кому доводилося доглядати за хворою дитинкою, зрозуміло, яке нелегке життя родини Світличних. Але вони твердо вірять, що Бог ніколи не допустить випробування понад силу, і роблять все можливе, щоб їхня Дариночка раділа життю.

І лікарі констатують, що в розвитку дівчинки є великі зрушення. Щоб вони не припинилися, потрібне інтенсивне лікування в спеціалізованому санаторії. На жаль, статки пастора в Україні сьогодні не можуть дозволити повноцінного і справді дорогавартісного лікування.

Тому звертаємося з проханням до вас, дорогі брати і сестри: молись за Божу вирішення цієї нелегкої життєвої ситуації і за повне одужання Даринки.

А якщо Бог покладе вам на серце поблагословити їхню сім'ю фінансами на лікування, ви можете зробити це поштовим переказом на адресу:

Світличний Роман Борисович, вул. Заводська, 44, сmt. Краснокутськ Харківської області, Україна, 62002.

Сім'я Світличних

притчі

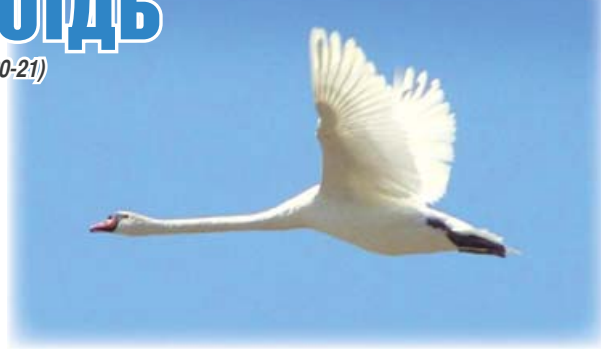
Лелека і лебідь

(Кол. 3:1-3; Фил. 3:20-21)

Лелека вирішив злітати на берег за равликами. Як звичайно, він почав клювати в піску, щоб дістати равликів. А тим часом з неба прилетів прекрасний лебідь.

Він пролітав мимо лелеки і сказав: «Коли ти найшся, то чому б тобі не полетіти зі мною на небо?». Лелека, продовжуючи збирати равликів, відповів: «А на що небо схоже?». Лебідь відповів: «О, це чудове місце». І з захопленням почав пояснювати, наскільки воно чудове.

Увесь цей час лелека ні разу не підвів голову вгору, а літав вздовж берега і шукав равликів. Нарешті він запитав: «А равлики там будуть?». Лебідь відповів: «Ні, равликів там не буде». Лелека, піднявши чергового равлика, сказав: «Тоді я не хочу туди летіти».

МІНІ-ПРОПОВІДІ

Зрозумієш опісля

«Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш» (Ів. 13:7).

Наше нерозуміння не заважає діяльності Господа. Петро не розуміє, чому Господь миє йому ноги, але Господь все одно миє їх, незалежно від того, розуміє це Петро чи ні.

Хіба це не величезна милість, що дія благословень, які дає нам Христос, не залежить від нашої здатності розуміти їх? Мати тримає на колінах дитину і вмиває їй личко; дитина не любить воду і кричить. Але мати не чекає, поки дитина почне розуміти необхідність вмивання, і закінчує свою роботу.

Так і Господь часто застосовує до нас Боже милецтво, яке не подобається нам і якому ми противимось. Але наш Господь не відступає і не віднімає від нас Своєї руки, незважаючи на наш крик. Хіба дерево розуміє, чому його підрізують, а чи поле, чому його орють? І все ж підрізка та оранка приносять свої добрі плоди. Лікар стоїть біля постелі хворого і дає йому несмачні ліки. Але сила ліків не залежить від розуміння хворим їх властивостей.

Краще підкоритися і бути послухним, ніж розуміти. Господь завжди діє правильно. І хіба ми маємо право вимагати відповіді на наші недоречні запитання і запитувати: чому так і чому отак? Хіба Він був би Богом, якби дозволяв нам влаштовувати Йому такі іспити? Будьте задоволені усім, нехай у вас панує віра, а знання почекають! Що ти не знаєш тепер, зрозумієш опісля.

Ч. Г. С.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ТЕОЛОГІЧНА СЕМІНАРІЯ

християн віри євангельської
м. Київ

ПРОВОДИТЬ НАБІР АБІТУРІЄНТІВ на 2010-2011 навчальний рік.

Семінарія, яка цього року святкує своє 10-річчя, готує богословів, місіонерів, фахівців у галузі християнської освіти та лідерів церков для ефективного служіння на ниві Божій.

Кваліфіковані і досвідчені викладачі з різних країн, бібліотека, фонд якої нараховує 27 тис. томів, зручні аудиторії та наявність комп'ютерного класу створюють всі необхідні умови для успішного навчання студентів на магістерському рівні.

ПРОГРАМИ:

- ✓ МАГІСТР гуманітарних наук у галузі вивчення Біблії та богослов'я (МА, 2 роки, очна форма навчання)
- ✓ МАГІСТР гуманітарних наук у галузі МІСІОЛОГІЇ (МА, 3 роки, очно-заочна форма навчання, англійська мова програма)
- ✓ ON-LINE - МА програма
- ✓ Передмагістерські курси — 1 рік

Прийом документів: до 20 серпня 2010 р.

НАВЧАЙТЕСЯ З НАМИ!

Контакти:

вул. Голосіївська, 57, м. Київ, Україна, 03039
тел: (044) 527-94-89; факс: (044) 527-94-12
www.evangelts.org; evangelts@yahoo.com

№ 7 (70)

Виходить щомісяця

ЛИПЕНЬ 2010 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726